

Ngày 30 tháng 4 năm 1975, tôi còn quá nhỏ để có thể cảm nhận đầy đủ biến cố đau thương này của đất nước tôi, nhưng mới dịp tháng T v, qua các chương trình thông tin, tôi nhận được thông tin về tranh chấp mặt Việt Nam đầy máu và nước mắt, của mặt Việt Nam hơn thù của người cao ngút trời xanh.

Đất nước tôi đã chịu quá nhiều đau thương, mất mát. Không đêm nào tôi không dành ít phút cầu nguyện cho các vị ân nhân đã vì quốc vong thân, cho quê hương tôi. Tôi cầu mong quê hương tôi sớm thanh bình, người người yêu thương nhau, cùng nắm tay xây dựng mặt Việt Nam hùng cường, mặt Việt Nam để con lân bang kính trọng.

Điều đáng buồn là có rất nhiều người chỉ nghĩ còn nhớ gì nữa. Họ quên tất cả. Với Việt Nam như áo gấm về làng, vui vẻ trên sự nghèo đói, hương thơm trên tình cảnh thảm thương tâm của đồng bào, người như mặt, che tai trước cái van xin của người không khó, nhưng lại lúi húi, khép nép dâng tiến cho bọn họ quan, công an.

Ngày xưa khi được thổi mái sáng tác, viết lách, được sống trong bầu không khí tự do thì họ tìm cách lợi dụng để ca ngợi kẻ thù, lên tiếng, xuống tiếng để phá tan đất nước. Khi nước mất rồi, khi bọn bọn Việt cộng đề đầu, cướp đi cái, các "anh hùng" xưa biến đâu mất. Muốn hát, phải hát chui. Muốn nghe, phải nghe lén. Bị bắt vì sự hay bị cong bẻ để làm vui lòng bọn cầm quyền. Đêm về, với radio dò tìm các đài của thế giới tự do, nhưng đài luôn bọn Việt cộng phá sóng, như đi tìm ngu ngốc. Cúi mặt xuống khi nghe bọn ngu dốt Việt cộng lên lập trong những kẻ "học tập" chính trị. Thấp thỏm, nghe ngóng, lén lút tìm kiếm viết biên. Lo sợ, đói khát, mất mặt, tuy vậy nhưng khi lên đến trên biển hay khi lên mò sang Thailand bọn được được. Thấp thỏm, chán nản, âu lo khi mảy mò, xoay xở với cuộc sống mới nơi xa xôi. Thế mà khi đã có cuộc sống yên ổn và khi Việt cộng bước phải mặt của để cầu nguyện cho chế độ, thì gần như lập tức, họ lại quay về làm kiếp bọn cho giặc. Họ không ngừng ngấm mả của kẻ thù với những lợi ích không còn mất chút liêm sỉ.

Cái chế độ mà họ cho là đã thay đổi đã chỉ có gì thay đổi về bọn chết. Có thay đổi chẳng là nó vẫn là u minh như ngày xưa và bọn ngoài hào nhoáng hơn. Ngày xưa nó mặc khố, đi dép râu kêu Má Má để như sự che, nuôi dưỡng của các bà Mẹ miền Nam hiền lành. Ngày nay nó quần áo tươm tất, đi xe hơi và đưa đi các "Má" để cướp đất, cướp nhà. Có thay đổi chẳng là nó vẫn tàn ác như ngày xưa đáng về phần người hiền nhân con. Ngày xưa nó mặc khố, đi dép râu và giặt quần áo. Ngày nay nó giặt quần áo như người mặc veston, thắt cravate và đi giày Tây. Mặt luật sư dám đứng ra bào chữa cho những giáo dân can trọng Thái Hà bị ngăn cản bằng mọi cách để không thể tham gia phiên tòa. Còn điều gì để nói không? Việt cộng phóng uỵch ngay trong cái

khuôn luật pháp của chúng. Trong cái thời gian thông tin bùng nổ như hiện nay, mà Việt cộng vẫn ngang nhiên bắt miền nam linh mục Lý trong phiên tòa có sự theo dõi của thời gian, thì chúng có gì ngạc nhiên khi chúng giữ hàng ngàn đồng bào vô tội trong các phiên tòa "nhân dân" diễn ra sau bức màn tre, trong những đợt cải cách ruộng đất trớ trêu này. Miền Bắc hay lập các tòa án lưu động xử bèn các viên chức, các sĩ quan VNCH sau khi chiếm được miền Nam.

Sau khi cái hệ thống cộng sản thời gian đã sụp đổ, Việt cộng vẫn ngang nhiên đem đợt, đem bèn của cha ông dâng cho Tàu cộng, thì chúng có gì khó hiểu khi xử a chúng đã ký văn bản công nhận Hoàng Sa, Trường Sa là của ngoại bang. Và tôi thấy một những người "hay quên" sẽ làm gì và nói gì khi mà cái chế độ thời nát này sụp đổ. Có lẽ họ lại tiếp tục lên đường hay xuống đường?

Cũng có người nói tôi không quan tâm đến chính trị, chỉ quan tâm đến đời sống thôi. Đó có phải là điều mà Việt cộng muốn người Việt họ ngoại bang? Cái nghị quyết 36 mà Việt cộng đã và đang tiến hành bao nhiêu tiến của, cộng đồng thời gian cũng chỉ nhằm mục đích này. Hãy nghĩ đến với Việt Nam, hãy tiếp tục với Việt Nam ăn chơi và xài tiền, hãy tham gia câu trả lời đồng bào nghèo đói hay thiên tai những cộng nói xấu cho chế độ (vì nó đã quá xấu) và đồng bào tham gia hoạt động chính trị hay chế độ chế độ. Chúng ta tiếp hợp những sinh viên, những con em chúng ta, những người đang học hay làm việc trong các ngành Y, Dược, với Việt Nam phát thuốc, khám bệnh cho đồng bào, và chúng ta không bàn đến chính trị. Chúng ta muốn đem tiền thời do khó khăn học hành hay trui rèn, đem tiền bèn do vất vả gây đồng người xấu người, với Việt Nam để làm ăn, tiêu đồng công việc cho đồng bào, và chúng ta không dính đến hoạt động vì tiền do, nhân quyền. Giúp đồng bào là điều cần làm những chúng ta phải khôn ngoan vì chế độ khéo chúng ta đang hà hiếp tiếp tục cho cái chế độ man di này. Chúng ta có thể không quan tâm đến chính trị những chúng ta phải có chính kiến. Làm người thì phải có chính kiến, phân biệt đâu là chánh, đâu là tà, thời gian thời, nên ra chơi xấu. Có bao giờ chúng ta thấy một sao Việt Nam bây giờ có quá nhiều các loại đồ chơi chế? Ngay cộng những loại thức ăn đồ ăn mê tín hay có tính cách không văn minh như đâm trâu, cắt tiết lợn rồi vào ruộng trong ruộng nhúp đi, ..., cũng được Việt cộng khai thác lợi ích. Quê tôi Hùng Vương sao bao năm dài bị lãng quên thì nay lại được Việt cộng "cải" cho một ngày giờ. Việt cộng nay phải xài đến Quốc tế vì "cha già dân tộc" đã quá mất giá. Họ liên tục để họ hoá thành niên, thanh niên. Hãy nhìn những thanh niên, thanh niên cuộc đời hờ hợt, cộng vũ khí họ tuy Việt Nam tranh tài trong các trận túc cầu và so sánh với con số ít người những người can đảm đồng cộng bị người phản đối cuộc rúc đuợc Thời với của Trung cộng trước tòa nhà Quốc hội cũ ở Saigon.

Hà một người hiện nhiên, kẻ thù hung hiểm đồng oai, điều vô ngay của nhà, vậy mà bèn cộng quyên còn mở toang của đón chúng vào Tây Nguyên. Thanh niên Việt nam làm gì? Bèn bè tôi Việt Nam không bao giờ dám bàn với việc nước mới khi tôi nghĩ, họ thăm. Tôi cứ đi né tránh. Đi làm xong, là vào các quán nhậu. Có bao giờ Việt Nam, các quán nhậu như bây giờ không?

Có nhữ ng ngườ i vớ n còn ít nhữ u suy tồ vớ vớ n nồ c. Ngườ i xồ a nồ m mớ t nồ m gai đồ tồ nhồ c mình không quên thù phồ i trồ . Câu Tiồ n cuồ i đồ u nồ m phân Ngô Phù Sai mà suy tính mớ t ngày cồ t đồ u kồ thù. Chúng ta đêm nồ m giồ ngồ m, nồ m êm. Mớ t bồ c lên xe, mớ t bồ c xuồ ng xe. Chúng ta vớ n chồ ng cồ ng, nhồ ng chồ ng nhồ cồ i ngồ a xem hoa, vì không có cái bồ c bách giồ a sồ sồ ng và cái chồ t đồ chồ ng cồ ng. Chúng ta chồ ng khi bồ n vắn công đi theo đoàn, theo lồ nh đi công tác kiồ u vớ n, nhồ ng khi chúng xồ lồ chúng ta hoan hồ đón nhồ n. Sồ ít nhồ ng ngườ i còn đồ ng biồ u tình bồ dề bồ u, chề trách là cồ c đoan, là không hồ p thồ i, hồ p thồ . Có lồ chúng ta đã quên Viồ t cồ ng là bồ c thồ y cồ a du kích, cồ a bá đồ o sao? Khi Viồ t cồ ng thồ t bồ i sồ đồ ng VTV4, thì chồ ng bao lâu sau trên hồ u hồ t các đài truyồ n hình đồ a phồ ng tràn ngồ p các cuồ n phim bồ cồ a Viồ t cồ ng. Các bồ phim vồ i nồ i dung tình cồ mồ t át kiồ u Đài Loan, Hồ ng Kông đồ c đồ dàng chồ p nhồ n trong đồ i đầ sồ gia đình Viồ t Nam. Nhồ ng hầy đồ ý mà xem, chúng ta sồ quen đồ n vồ i hìnhồ nh mớ t tay cán bồ Viồ t cồ ng trong phim hiồ n lành, lo cho gia đình, cũng thồ p nhang, cũng cồ u nguyồ n. Hồ sao mà gồ n gồ i, chồ ng khác chúng ta là mồ y. Chúng ta có biồ t đầ, hồ chồ ng đã là nhồ ng tên đã chôn sồ ng đồ ng bào chúng ta trong tồ t Mồ u Thân. Hồ cũng có thồ đã là nhồ ng tên đã hành hồ chồ ng, cha, anh em chúng ta trong tù cồ i tồ o. Chúng ta sồ quen đồ n vồ i tên gồ i thành phồ Hồ Chí Minh, thay cho Saigon. Và rồ i tên đồ tồ sồ mớ t này đồ n đồ n sồ trồ nên đồ p đồ hồ n, đồ chồ p nhồ n hồ n do gồ n liồ n vồ i mớ t đồ a danh tồ ng đồ c xồ ng tồ ng "Hòn ngồ c Viồ n Đông". Chúng ta sồ quen đồ n vồ i hìnhồ nh Viồ t Nam bầy giồ sao mà giàu có quá khi nhìn thồ y các nhâ n vồ t trong phim nào cũng sồ ng nồ i nhà cao, cồ a rồ ng, cũng đi toàn xe đồ t tiồ n mà quên đi đồ i đầ sồ đồ ng bào chúng ta vớ n sồ ng khồ cồ c, bồ đàn áp mà không thồ lên tiồ ng. "Ôi xã hồ i nào mà không có ngườ i giàu, kồ khó". Chúng ta sồ chồ c lồ i mớ t tiồ ng, quăng ra mồ t vài chồ c, mớ t vài trăm, thồ m chí mớ t vài ngàn khi phồ i giúp đồ đồ ng bào nồ i quê nhà và sau đó tồ nhồ "Tôi cũng quan tâm đồ n đồ t nồ c đồ y chồ !".

---

3 / 4

hay cách khác với chung một mục đích, một mục đích, đẩy nhanh hơn bánh xe lịch sử, để ngày mà cộng dân tộc thoát khỏi cơn ngạt thở mau sớm hơn.

Chỉ cần nhìn thấy vàng lan rộng và thành công vang dội như khi xưa quân ta đánh đuổi kẻ thù xây dựng tiến bộ, bao cuộc sống an bình, không còn sự đau khổ cho đồng bào miền Nam. Các cuộc vận động chính trị như Quốc hội cấp tỉnh bang liên bang làm kẻ thù cay cú. Các cuộc biểu tình với một bên Việt cộng bán nước và bên Trung cộng cướp nước ít nhiều làm chùn tay kẻ thù liên bọn ngoan cố xâm. Các cuộc diễu hành chính trị và văn hoá đã gây ra nhiều hậu quả về thể chất và tinh thần hào giông giông Rừng Tiên. Điếu đáng mừng là giới trẻ Việt Nam ngày càng tham gia nhiều hơn, dồn thân mình vào dòng chính liên các hoạt động cộng đồng. Họ chính là những hạt giống quý báu của dân tộc, đang được mài dũa, thử thách để một ngày không xa, đem tài sức vào xây dựng quê hương. Và đã có những anh hùng xuất hiện dù đang sống trong sự kìm kẹp, hà khắc của chế độ man di. Một Lê Thị Công Nhân khí phách, xứng danh con cháu bà Trưng, bà Triệu. Một Nguyễn Văn Đài hiên ngang, dũng cảm phẫn nộ những kẻ buôn bán tự do không trỗi dậy.

Tôi thì nghĩ đến đã sao chúng ta đều có lòng yêu nước. Tình yêu quê hương, đất nước sẽ là ngọn đuốc soi sáng giúp chúng ta biết đi về nên làm. Tôi nói thế nhiều người cho tôi vì nể hay hoang tưởng. Nếu tôi yêu nước và tôi có tài sáng tác, ca hát, tôi sẽ là một Phan Văn Hùng, một Nguyễn Ánh hay một Việt Dzũng. Nếu tôi yêu nước và tôi có khả năng thu hút mọi người, tôi sẽ là một Nam Lộc trong các buổi diễn như "Cảm ơn anh". Nếu tôi yêu nước và tôi có tài xuất chúng, tôi sẽ là một Đồng Nguyễn Ánh làm rộng danh quê hương và chính nghĩa VNCH. Nếu tôi có lòng yêu nước và tôi can đảm, tôi sẽ là một Điếu Cày biểu tình chống Trung cộng bất chấp sự đe dọa của bên bán nước. Và nếu tôi yêu nước những bất tài như bên thân người viết bài này, tôi sẽ luôn ủng hộ những ai có lòng và hành động vì quê hương tôi.

Một khi quê hương thoát khỏi cơn ngạt thở, bọn ngoan cố xâm Trung cộng có gì đáng sợ. Cha ông ta ngày xưa đã nhìn thấy những kẻ thù của mình, đã bao lần làm cho chúng kinh hoàng bất tỉnh. Nay con cháu Lộc Hùng không phải nỗi sợ, họ có lý tưởng và lòng yêu nước, mai đây đem tài trí, tiến công và giúp nước thì lo gì chúng có ngày Việt Nam lấy lại lãnh thổ đã mất, oai phong ngạo ra biển Đông, những một về thể chất.

Niềm tin này làm tôi phấn khởi, những khi nhìn thấy rất nhiều các chú, các bác vì tuổi cao sức yếu vào viện rồi qua đời mà mình nhìn thấy sự còn lại của họ, nhìn thấy ngày quê hương tự do thanh bình chưa được thoát, lòng tôi man man nỗi buồn đau mỗi khi tháng Tư về.